

CSIKAMACU MONZAEMON

*A tanbai Jószaaku éji dala***Dzsórurijáték három részben**

Részlet

Tokaidó-társasjáték

NARRÁTOR

Induljunk, szökjünk az útra fel,
a híres útra, mint együtt zarándokok.
Nyugatról keletre, Kiotóból Edóba,
vigyázz, ne maradj le, dobj nagyokat!
Tessék, csak tessék, sorban minden bábu.
Ki mennyit dob, annyit lép előre.
Mind az ötvenhárom állomás előttünk,
mindenhová betérünk, várnak már reánk.
Itt nincsen hátszló, gyalogolni kell, gyerünk,
a lábunkat térdig lejárjuk.
Azért csak előre, előre,
s csodáljuk ezt a káprázó vidéket!

Fel hát a játékra, figyelj szívszorongva,
jegyezd meg jól, kit követ dobásod.
Perdítsd a dobókockát, perdítsd ügyesen!
Csak nem hatot mutat? Szerencse fia!
Nosza hát a bábút, az utat el ne téveszd,
gyí lovam, gyí pejko, hoppsza hó, hopp, hopp, hopp!
Hosszú útra kelünk, jó Buddha jöjj velünk,
vigyázz ránk számtalan alakban!

Perdüil a cseresznyefa-kocka,
cseresznyevirágos város, ég veled!
Kiotóból indulnak el a bábuk,
erről a dombról, itt van a rajt.

Három ri távol vár az első állomás,
Ócu falu,
elő a pénzes zacskót, itt fizetni kell
a Biva-tó partjánál, a Jabasi híd mellett.
Hajóra szállunk,
hajóra száll mind, aki ide élér.

Hullámok sodornak Kuszacu felé.
Ki hatot dobott, továbbléphet.
Jaj, a kisasszonyka lekéste a hajót,
a fődajka viszont már partot is ért.
Minden állomáson más és más finomság,
más és más ingyenség vár az utazóra,
itt van a rizslepényéről híres Kuszacu,
kóstold meg a lepényt, izleni fog!

Elmajszolsz egyet, aztán még egyet,
S már fel is bukkant tündöklő Minakucsi,
s nyelved hegyén a táncoló halleves íze.
Újra perdül a dobókocka,
s bábud a meredek Szakát eléri.
Vigyázz, jól figyelj, ügyes légy,
mert ha véletlenül Szuzukára lépnél,
vissza kell fordulnod, s kezdhetsz előről mindent.

Egyre nehezebben haladunk felfelé.
A lovunk nem bírja, le a nyeregből,
lassan mászunk, mint a teknősbéka,
föl a Teknőc-hegyre, a Kamejamára.
A csúcsra érve megpihenhetsz,
pipát tömhetsz, pöfékelhetsz.

A bábjátékos számára különleges mutatvány a bábok
pipázásának bemutatása.

Isijakusi a templomáról híres.
Sok hívő zarándokol felé,
Benne fényeskedik egy régi-régi
Buddha-szobor, háborgó
lelkek nyugtatója.
A templomhegyen újból pipára gyújtunk,
köröttünk hegyek karéja sötétlik.
Távolban Kuvana kék öble tündöklő,
lomha hajókat s száz fúrge csónakot ringatón.
Ha még továbbmegyünk, a várfokig,
tükröként csillan a messzi Csirifu,
fickádozó pontyok titkos otthona.

A fogadóig vezet, már könnyű az út,
Okazakiba dal szárnya repít,
„Okazaki lányok, jaj, de édesek,
Okazaki lányok, csak öleljetek...”

A dal közben a bábok táncot járnak.

Itt minden, minden a tiéd lehet,
valóság, minden vágy és minden gondolat.
Gyere, ne tétovázz, pihenj, pihenj, pihenj
Fudzsikava bódító lilaakácai alatt.

Vihar iramban vágatunk előre,
 Akaszaka vörös dombja bukkan föl hirtelen.
 Josida, Futakava
 kétágú folyója kíséri utunk.
 Alig hagyjuk el Siraszukát,
 máris Furiszode,
 a kimonó ujjja fogad.
 Arai kikötőjében már kürtöl a hajónk:
 irány Hamaguri,
 a sült kagylók városa,
 ezt árulják a parton mindenütt.
 egész úton ezt rágcsáltuk mi is,
 sietve a fenyődombi Hamamacu iránt.

Maeokától Nadzsimi három mérföld,
 ez itt a gondúzó szerelem földje,
 hol minden megfizethető,
 csoda, gyönyör és élvezet,
 amit asszony csak adni tud.

Hajnalra kelve innen is továbbindul hajónk
 Kakegavától Nisszakáig viz, a víz,
 a Mosolyok hegye mellé,
 s valóban mosolygó nép lakja
 e páfránysüteménytől illatozó lankát.

Óigava, a mi legnagyobb folyónk neve,
 partján büszke Kosina trónol.
 bábud, ha földre lép, nincs tovább,
 a következő körből kizártad magad.

Vizek vidéke, boldog Debana, Simada,
 hol nyolcvan patak öleli a tengert.
 Kanájánál két álló nap veszteglünk,
 s mekkora szerencse, ez a tétovázás
 hét vagy nyolc pontot jelent nekünk.
 Lilaakáccal fürtös Fudzszieda,
 a szomszédban Szeto és Okabe,
 kedvelt híres étel ezen a vidéken,
 omló tűzpiros rizzsel púpozza a tálad.
 Ucujamabéban a tíz édes gombóc
 az utazót új ízek örömeivel várja.

Lábunk elfáradt, pénzünk elgurult,
 gurul, gurul, el Labda állomásig.
 Egyet, kettőt, hármat, s majd négyet dobunk,
 hogy megpihenjünk Edzsiri állomáson.
 Okicu kikötőbe innen már rövid út vezet,
 hullámcsapkodta tengerpart ölén.

A Fenyves-réten fenyőkrém íze vár,
 s a Aomi-templom fölött
 a kelő hold fénye mutatja utunk.
 Jui, Kanbara, Josivara hármasa
 nyárson sült angolna illatával vár,
 húsa elomlik a szádban,
 íze a mennybe repít.

Nyergeld a lovat gyorsan,
 estére már Misima városa vár
 s három lépésre tőle
 égető hegyek ölében
 Hakone, a japáni gyöngyszem.
 De ha hibázol, bűnhődsz is érte,
 léphetsz Kjótóba vissza, s kezdhetsz előlről mindent.

A játék néha megjutalmaz,
 ha nincsen akadály, vágatsz tovább.
 Odavara, Óiszo, Hiracuka,
 s aztán a híres Fudzszizava.
 Nem pihenünk meg Tocuka állomásán,
 a szép Kanagavát is odahagyjuk.
 Kavaszaki aztán Sinagava,
 s messziről Edo kapuja tárul.

Hejhó, mi történt, ide nézzetek!
 A mi kiasszonykánk elsőként ért célba!
 Átlépte Edo város küszöbét,
 s most örül, nevet, ugrádozik, boldog,
 az arca rózsás, mint az edói cseresznyevirág.